

ud fra, om det er en god arbejdskraft eller ej. Er man en god arbejdskraft, så kan man få en plads. Er man ikke en god arbejdskraft, så kan man ikke.

Det er stik imod det menneskesyn, vi har, hvor mennesker skal have lige muligheder, ligegyldigt om de er en god arbejdskraft, ligegyldigt om de kan bruges i produktionen eller ej. Og jeg er rystet over, at regeringen kan komme frem med det her forslag, som er gennemført utiltalende, og som betyder, at man straffer de arbejdsløses børn to gange: både ved, at deres forældre er ramt af den tragedie, det er, og ved, at de så ikke selv får de samme muligheder som andre børn. Jeg har slet ikke taget stilling til, om man skal passes hjemme eller ej. Det er muligheden for at få en plads i en daginstitution, der bliver begrænset, fordi éns forældre er arbejdsløse.

Så undrer det mig lidt, at statsministeren slet ikke i sine svar her kommer ind på debatten om den sociale arv, om at bryde den. Der var ikke et ord om det. Det var jo ellers noget, som han havde lanceret med brask og bram op til åbningsdebatten. Det var også noget, han lagde vægt på i sin tale her i tirsdags. Det var noget, som vi andre havde forholdt os meget til i løbet af dagen. Men der var ikke én bemærkning fra statsministeren til den diskussion.

Derimod var der en kæmpe kritik af den uddannelsespolitik, som er formuleret i det, der hedder U-90. Det er et gammelt uddannelsesforslag fra engang i 1970'erne, så vidt jeg husker, som lægger meget vægt på lighed i uddannelserne. Det er, som om statsministeren er fuldstændig ubevidst om, at når man taler om den sociale arv, så er det i første række de uligheder, der skyldes uddannelsesforhold, der er problemet. Alle de socialforskere, der har beskæftiget sig med det her, er enige om, at det er uddannelseskævhederne, der er problemet omkring den sociale arv.

Derfor er det jo karakteristisk, at så snart denne her diskussion bliver en lille smule mere konkret end de satspuljepenge, som man planlægger at dele ud, bliver lidt mere konkret, får lidt mere med de reelle problemer at gøre, så har man hånlige bemærkninger, hånsord. Bemærkningerne kender jeg fra statsministerens bog »Fra socialstat til minimalstat«. Der er de samme hånlige bemærkninger over for enhver form for opgør med den sociale arv, enhver form for at bekæmpe ulighederne i samfundet. Vi kender godt synspunkterne.

Derfor må jeg så sige, at jeg synes, det er rimelig utiltalende, at man forsøger at lancere sig mediemæssigt på det her. Vi tog alligevel positivt imod det. Vi ville godt tage en diskussion om det. Vi finder, det er et vigtigt emne at tage fat på. Jeg håber så, at de hånsord til de uddannelsespolitiske foranstaltninger, der kunne sætte ind imod skævhederne i de sociale muligheder, var, om jeg så må sige, det gamle ideologiske vraggods fra den gamle bog, der pludselig kom op i statsministeren, og at der er reel mulighed for, at man med den samlede regering kan diskutere de her ting. Jeg ved ikke, om håbet er for lysegrønt, men vi har jo alle sammen et fromt håb om, at det hele kan blive lidt bedre på et eller andet tidspunkt, selv under denne her elendige regering.

Så vil jeg stadig væk godt diskutere de her ting på trods af, at det unægtelig er lidt vanskeligt med en regering og en statsminister, der har et så overfladisk forhold til det, for hvem det tilsyneladende primært er et spindoktor-opfundet medietrick for ligesom at kunne være interessant for nogle vælgere, som man godt vil have et andet forhold til.

Det er så det. Men det skal ikke forhindre os i alligevel at gå ind i den her diskussion.

Kl. 22.25

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne gøre et par kommentarer til statsministerens svar på dagens indlæg. Der er det med statsministeren, at det nogle gange ikke er helt forkert, hvad statsministeren siger, men det er heller ikke helt rigtigt.

I åbningstalen siger statsministeren bl.a., og jeg citerer – det er fra uddannelsesafsnittet. Jeg vil gerne give et eksempel på, hvad jeg mener, for jeg har brug for det til lidt senere. Der står:

»Vi vil gøre Danmark til et førende viden- og uddannelsessamfund. Den triste kendsgerning er jo, at den tidligere regering efterlod budgetter med stærkt faldende bevillinger til forskning og uddannelse. Det hører man ikke så meget til, men det er sandheden. Det retter VK-regeringen nu op på.«

Og det er jo sådan set rigtigt nok. Alligevel er budskabet her ikke helt rigtigt. Sagen er, at der var indgået en bred, flerårig aftale omkring forskningsmidler under SR-regeringen. Af sådan nogle forskningsmidler er mange af dem programmidler, og de løber ud med et eller andet årstal. Derfor tog den tidligere forskningsminister Birte Weiss initiativ til i foråret 2001 at for-